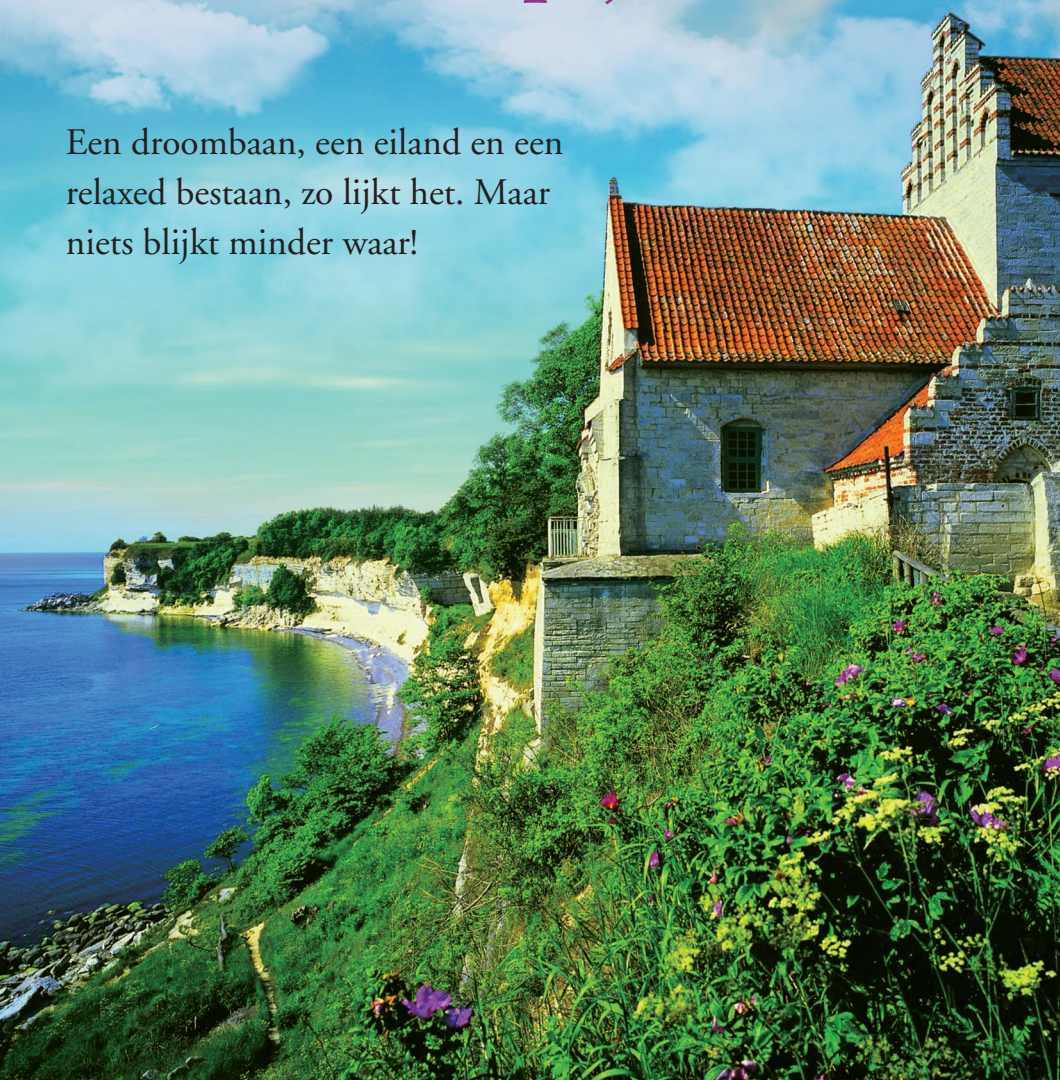

Eilandliefde

Reina Crispijn

Een droombaan, een eiland en een relaxed bestaan, zo lijkt het. Maar niets blijkt minder waar!

EILANDLIEFDE

Eerder verschenen van Reina Crispijn bij
Uitgeverij Zomer & Keuning:

Zo puur als chocola

Waar ben je?

Dochter van de sterren

Dochter van de maan

Reina Crispijn

Eilandliefde

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401910248
ISBN e-book 9789401910255
NUR 340

© 2017 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Julie Bergen, Riverside Studio

www.reinacrispijn.nl
www.zomerenskeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Proloog

Hij keek naar het zonovergoten park beneden hem. Kinderen speelden met een bal terwijl een hondje om hen heen sprong; een verliefd stel liefkoosde elkaar in de schaduw van breed uitwaaierende takken van een oude, knoestige boom; een jonge moeder wandelde achter een hoge kinderwagen, voorzien van een fleurig parasolletje dat de baby moest beschermen tegen de zon. Het tafereel leek op een zomers schilderij vol warmte en vrolijkheid, maar het raakte hem niet. Integendeel, hij werd overvallen door een overweldigend verlangen naar de ruige zee, naar het eiland met de hoge kliffen, de stranden, de kleine havenbaai met de bont gekleurde vissersschepen die zacht deinden op de golven en de kronkelende, heuvelachtige straatjes met de oude huizen. En dan de boten... De spanning die hij voelde als hij in de bewolkte nachten op het strand wachtte op de boten die met messcherpe, bruisende boeggolven plotseling opdoken vanuit de donkere verte.

Waar was in vredesnaam het idee vandaan gekomen dat hij een stadsmens was en dat zijn toekomst en geluk hier in Amsterdam lagen? Het succes had hem inderdaad toegelachen en met veel enthousiasme was hij binnengehaald in de progressieve kringen die hem en zijn werk zo goed begrepen. Onzin... Het was alleen maar zijn succes dat hem zo aantrekkelijk had gemaakt voor veel mensen. Het had deuren voor hem geopend die anders gesloten waren gebleven, dat wel, maar het echte geluk was uitgebleven.

‘Je hebt je nog niet verkleed. We moeten echt weg, want anders komen we veel te laat en ik wil alles meemaken,’ klonk het opeens ongeduldig, bijna dwingend achter hem.

‘Ik ga niet mee,’ antwoordde hij zonder zich om te draaien.

‘Niet mee? Doe niet zo gek, wij hadden toch afgesproken...? Dat kun je niet maken.’

‘O nee?’ Hij draaide zich om en bekeek de jonge vrouw. Ze was ontegenzeggelijk mooi. Haar gezicht had een onwaarschijnlijk mooie beenderstructuur, haar perzikhuid was smetteloos, maar vooral haar diepblauwe ogen, omkranst door lange, donkere wimpers, waren van

een uitzonderlijke schoonheid. Zijn ogen dwaalden naar beneden, naar haar jurk van soepele zijde met een laag décolleté dat niets verhulde. Er was ook niets te verhullen, zo mager was ze.

‘Ga je je nu nog verkleden?’ vroeg ze.

‘Je hebt me toch wel gehoord? Ik ga niet mee. Ik heb geen zin.’

Ongelovig keek ze hem aan. Meende hij het werkelijk? Boosheid vlamde in haar op. Hij mocht dan wel een belofte voor de toekomst zijn, maar zij...

‘Weet je wel dat er mannen zijn die een moord zouden willen plegen om met mij uit te kunnen gaan?’ vroeg ze bijtend.

‘Dat hoeven ze dus niet te doen, want ik ga weg.’

Wat had hij toch in haar gezien? Smoorverliefd was hij geworden toen hij haar voor het eerst op de catwalk had zien lopen. Gefascineerd door haar schoonheid had hij haar diverse keren geschilderd, maar van die verliefdheid was niets meer over. Als hij nu naar haar keek, voelde hij een lichte weerzin opkomen. Dat magere lichaam met die bijna stakerige armen... Als hij niet beter wist, zou ze zo aan anorexia nervosa kunnen lijden. Gelukkig woonden ze nog steeds apart, want hij duldde niemand in zijn omgeving als hij aan het werk was.

‘Ga je nu...’ Plotseling verdween het masker van ongeduld en arrogantie van haar gezicht. ‘Misschien was ik iets te dwingend, maar dat bedoelde ik niet zo, lieverd, echt niet. Je weet toch hoeveel ik van je houd?’ zei ze.

‘Maar ik niet meer van jou,’ zei hij onverschillig.

‘We kunnen het toch nog wel een keer proberen? Echt, ik zal veranderen. Ik weet dat ik me de laatste tijd een beetje als een verwend kind heb gedragen.’ Haar stem had nu een overredende, bijna smekende klank gekregen. ‘Maar zie je, als alle mensen om je heen je bewonderen en je steeds vertellen hoe leuk en mooi je bent...’ Haar stem zwierf weg.

Hij keek haar aan. ‘Sorry,’ zei hij toen.

Even sloot hij zijn ogen. Een glimlach gleed over zijn gezicht. Hij had zijn besluit genomen: hij ging terug naar zijn eiland, ver weg achter de horizon.

1

‘... en natuurlijk staat het bestuur als één man achter je, dat weet je. Wat er gebeurd is, kon echt niet door de beugel. Maar zie je, Holly – ik mag je toch wel Holly noemen? – wij, het bestuur, denken dat jij ergens anders beter op je plaats bent dan hier in Amsterdam. De kinderen hier zijn nu eenmaal wat vrijer. En de ouders... ja, je moet ermee om kunnen gaan.’ Met een zogenaamd machteloos gebaar spreidde de vrouw haar handen uit en schudde gelaten het hoofd.

Het bleef even stil. Magda Koelewijn, secretaris van de scholengemeenschap Camarantius, keek met onderdrukte ergernis naar de jonge vrouw die ineem gedoken in de stoel tegenover haar zat, als een toonbeeld van mislukking en teleurstelling. Vreselijk, dat gedoe altijd met leerkrachten van basisscholen. Het bestuur had haar gevraagd of zij dit probleempje wilde oplossen, want daar was ze zo goed in. Gelukkig dat niemand in haar hoofd kon kijken, want ze minachtte het onderwijsvolk, vooral dat van het basisonderwijs. Als je hersens had, ging je studeren en liet je het basisonderwijs helemaal links liggen. Dat was voor de mindere goden. Magda onderdrukte een zucht en keek even tersluiks op haar horloge. Hoe snel kon ze hier weggkomen? Ze liet haar blik dwalen over de vrouw tegenover haar. Dat gezicht kon er nog wel mee door, maar ze was aan de forse kant. Het ergste was echter die vormloze, grijze slobbertrui. Er waren toch ook wel mooie kleren voor grotere maten? Geen wonder dat die vrouw gepest werd op school en dat de leerlingen een loopje met haar namen. Hoe eerder ze hier van haar af kwamen, hoe beter.

‘Word nu alsjeblieft niet kwaad, maar die vader zei dat je het zelf een beetje uitgelokt had,’ ging ze vastberaden verder.

‘Wat?’ Holly Sevenstern ging rechtop zitten.

‘Ja. Volgens hem toonde je te weinig respect.’

‘Maar...’ Holly schudde vertwijfeld haar hoofd. ‘Ik heb juist helemaal niets gezegd. Daar kreeg ik de kans niet eens toe.’ In gedachten zag ze de vader met zijn boze, donkere, minachtende

ogen en naast hem die huichelachtige zoon van hem, die vol leedvermaak genoot van de situatie. Vooral toen zijn vader zich hoe langer hoe meer opwond en plotseling uithaalde met zijn hand. Ze haatte de jongen uit het diepst van haar hart. Altijd rot-zooi trappen en dan lachend de groep rondkijken en schouderophalend uitroepen: ‘Wat doe ik nou?’

Dat joch aardde naar zijn vader. Ook zo’n gewelddadig type. De klap tegen haar hoofd... Met een gebroken kaak was ze in het ziekenhuis beland.

Na een paar dagen was de directeur bij haar thuis op bezoek geweest. Of ze alsjeblieft geen aanklacht wilde indienen, want dat zou de naam van de school in diskrediet brengen. Hij vroeg het bijna smekend. De leerling was voorlopig geschorst. Ja, maar voor hoelang, had ze zich afgevraagd.

Nu zat ze hier in de kamer van de directeur en moest ze die ellendige, intimiderende vrouw aanhoren. Holly kon niet tegen haar op. Ze durfde bijna niet naar het gezicht tegenover haar te kijken: dat hoekige, bleke gelaat met de donkerbruine ogen onder de dunne, scherpe wenkbrauwen, de onnatuurlijke, felrode mond en de zwarte, naar achter getrokken haren die in een knot als een soort wagenwiel tegen haar hoofd plakten.

‘Je moet eerst maar eens even bijkomen van deze gebeurtenis. Wij betalen vanzelfsprekend je verlof en als je gaat solliciteren, geven wij natuurlijk goede referenties. Neem de tijd, Holly.’

Magda Koelewijn stond op. Dit karwei had lang genoeg geduurd. Ze had nog meer dingen te doen.

‘Succes,’ groette ze kort en verliet met elegante maar besliste stappen de kamer.

Verbijsterd keek Holly haar na. Ze was ontslagen. Ging dat zomaar? Wat een verregaande oneerlijkheid. Plotseling stond ze op. Ze liet niet meer over zich lopen.

‘Dat gaat zomaar niet,’ riep ze de vrouw achterna.

Verbaasd keerde Magda Koelewijn zich om.

‘U kunt mij niet zomaar ontslaan.’

‘Ik heb je niet ontslagen. Ik heb je alleen maar aangeraden om

te gaan solliciteren. Maar als je werkelijk hier wilt blijven...’ Magda haalde onverschillig haar schouders op.

Wilde ze eigenlijk wel op deze school blijven, vroeg Holly zich opeens af. Elke dag weer moeten omgaan met respectloze kinderen die zich alles konden permitteren, want niemand legde hen iets in de weg. Het was inderdaad het beste als ze ergens anders ging werken. Voor deze baan was ze niet geschikt.

‘Nou?’ vroeg de vrouw.

‘Ik zie wel,’ mompelde Holly en liep weg om haar jasje te halen. Afschuwelijk mens, afschuwelijke school, dacht ze.

Die avond surfte ze naar de verschillende onderwijssites op zoek naar een leuke baan, maar er zat weinig bij om enthousiast van te worden. Er waren genoeg banen in het basisonderwijs, maar bijna allemaal in de grote steden en voornamelijk voor de bovenbouw. Alleen had ze daar haar bekomst van, want dan kwam ze weer in dezelfde narigheid terecht. Ze kon nu eenmaal niet zo goed orde houden. Holly veegde met haar vinger over het scherm. Plotseling viel haar oog op een kleine, korte advertentie onder het kopje Privéonderwijs. *Gevraagd: leraar voor twee kinderen in de leeftijd van vijf en acht jaar. Beheersing van de vreemde talen gewenst. Plaats: Trellingerland. Datum indiensttreding: 1 sept. Meer info: www.vrijheertrellingerland.com.* Verbaasd staarde Holly naar het scherm. Privéonderwijs? Was dat tegenwoordig niet wat ouderwets? Hoewel, er waren toch ook wel veel mensen die hun kinderen thuisonderwijs gaven.

Holly had nog nooit van Trellingerland gehoord. Snel tikte ze de naam van de site in. Er ging een wereld voor haar open.

Trellingerland bleek een eiland te zijn. Het was, net als vroeger Ameland, een vrijheid die alleen juridisch en militair onder Nederland viel. Met uitzondering van het basisonderwijs gingen men voor het vmbo, havo en vwo naar het vasteland. De hoogste autoriteit en tegelijk de eigenaar van het eiland was vrijheer Magnus Jörgpeter van Trellingen Österhagen. Zijn vrouw was lady Madelin Alexandra Kendall, waarschijnlijk afkomstig uit

Engeland. Ze hadden twee kinderen voor wie het privéonderwijs bedoeld was: hun achtjarige dochter Ronya en hun vijfjarige zoon Mats. Het eiland was zelfvoorzienend en leefde voor een deel van toerisme, dat voornamelijk uit Denemarken kwam. Op het vrij grote eiland lagen het dorp Århoes en het stadje Upslar op een afstand van ongeveer dertig kilometer van elkaar en nog enkele buurtschapjes.

De foto's zagen er prachtig uit: hoge kliffen aan de ene kant van het eiland en brede duinenrijen en stranden aan de andere kant; witgrijze vakwerkhuisen langs kronkelige straatjes; boerderijen met uitgestrekte weilanden en korenvelden die als een groengele lappendeken tegen de heuvels aan lagen. Een soort paradijs, als je de afbeeldingen mocht geloven. De baan leek Holly avontuurlijk en was daarbij ook met een beetje geheimzinnigheid omgeven. Waarom gingen de kinderen van de vrijheer niet naar een van de twee basisscholen die het eiland rijk was? En zou ze eigenlijk wel een kans maken? Door haar volle figuur voelde ze zich vaak onzeker over zichzelf, en ze wist dat ze dat uitstraalde.

Er waren dikke mensen die er enorm charmant en aantrekkelijk uitzagen en die hun gewicht als een soort sieraad met zich meedroegen. Helaas, vond Holly, hoorde zij niet tot die uitzonderlijke mensen. Haar dikheid bestond uit vetrollen. Gelukkig bezat ze een kleine spiegel, want om elke dag met haar lijf geconfronteerd te worden, zou onoverkomelijk voor haar zijn. Holly Sevenstern haatte haar lichaam. Ze had werkelijk alle diëten geprobeerd om haar teveel aan gewicht kwijt te raken, maar ze had te weinig discipline om een vermageringskuur vol te houden. Als ze in een supermarkt kwam, schreeuwden de chocoladetabletten haar als het ware toe: 'Pak me, eet me!' Ook kwam ze niet ongeschonden voorbij de zakken met chips. Ze kon met alle gemak een hele zak achter elkaar opeten, maar onmiddellijk daarna kwam dat afschuwelijke schuldgevoel opzetten dat elke keer weer volgde op een vreetbui. Het leek wel of ze uit twee personen bestond. De ene zei 's morgens: 'Vandaag ga jij niet naar de supermarkt voor chips, cola of zoetheid; die heerlijk

warme kaneelbroodjes en verse puddingbroodjes laat jij gewoon staan. En vergeet ook maar het bakken van hartige taarten en het koken van soepen en andere heerlijkheden. Dat ga jij mooi niet doen.'

Om acht uur 's avonds verdween echter die persoon en verscheen er een heel ander iemand, die haar verleidelijk toesprak: 'Zo dik ben je toch niet? Toevallig heb je nog een reep Milka liggen in het keukenkastje, achter de pakken mie.' Helaas bleef het dan niet bij een stukje chocola. De hele reep verdween in een recordtempo in haar maag. Holly zuchtte. De weg naar de hel was geplaveid met goede voornemens. Waarom was ze toch zo'n ontzettende slappeling? Zo jammer dat het schoonheidsideaal tegenwoordig slank en rank was. Leefde ze maar in de tijd van Rubens en Frans Hals. Die blote vrouwen die in al hun naaktheid zo zelfbewust op de schilderijen stonden. Holly bekeek nog een keer de advertentie. Nou ja, die mensen op dat eiland zochten toch geen model, maar een aardige, lieve, pientere lerares voor hun kinderen? Ze kon het toch proberen?

Op een bewolkte, ijskoude dag begin april reisde Holly Sevenstern met de trein en de bus naar de boot naar Trellingerland. In de namiddag kwam ze op de plaats van bestemming. Eerst wist ze niet waar de boot precies zou aankomen maar op aanwijzingen van de havenmeester was ze terechtgekomen in een klein wachthuis met glanzende, houten banken. Het huisje had een paar ramen en een glazen deur. Er was geen verwarming, waardoor het er onbehaaglijk koud was. Langs de kade naast het wachthuis lag een lange, nu nog lege parkeerstrook voor wachtende auto's die ook naar het eiland moesten.

De mist was onverwacht komen opzetten, waardoor de horizon uit het zicht verdwenen was. Holly keek over het donkere, bijna geheimzinnig deinende water van de passagiershaven naar de overkant. De lichten van de staatlantaarns voor het restaurant leken op wazige, gele ballonnen die draadloos in de lucht stonden. Zij voelde zich als zo'n ballon: zonder baan, zonder familie,

wachtend op de onbekende dingen die zouden komen.

Was ze maar niet zo vroeg vertrokken. Dat ellendige wachten... Ze voelde in haar jaszak. Haar hand gleed om de gladde verpakking van een Mars. Zou ze... Nee, nu nog maar niet. Ze kreeg er zo'n kleverige mond en smerige tanden van. Nog even wachten tot ze op de boot was. Daar was vast wel een toiletgelegenheid om haar tanden te poetsen. In de verte klonk het melancholieke geluid van een misthoorn. Het maakte haar stemming er niet bepaald vrolijker op.

Zou ze maar niet naar het restaurant gaan? Maar als die boot eerder kwam? Ze aarzelde. Alles was trouwens al zo vreemd gegaan. Op haar uitgebreide sollicitatie had ze een grote envelop ontvangen met daarin een brief met de reisbeschrijving naar het eiland, plus een speciale pinpas met code die ze kon gebruiken voor de overtocht met de ferry en voor haar verblijf in een herberg. Een herberg? In wat voor een tijd leefden die eilandbewoners, had ze zich verward afgevraagd. Maar die pinpas dan? Die hoorde toch thuis in deze tijd.

Intussen stonden er al een paar auto's op de parkeerstrook, maar geen enkele automobilist stapte uit. Die wisten waarschijnlijk wel dat een verblijf in het wachthuisje niet bepaald aantrekkelijk was. Holly keek op haar horloge en wilde toch nog maar even naar het restaurant gaan, toen er een auto stopte. Het was een taxi, waaruit een slanke vrouw stapte met schouderlang blond haar. Ze droeg een elegante, camelkleurige jas en chique, donkerbruine laarzen met hoge hakken, waardoor ze nog langer leek. De chauffeur haalde een kleine reiskoffer en een iets grotere rolkoffer uit de achterbak, stak zijn hand op als groet en ging er weer vandoor. De vrouw liep zelfbewust op het wachthuis af terwijl ze de rolkoffer achter zich aan trok. Haar ogen gleden onverschillig over Holly heen. Ze knikte en draaide zich om, maar in plaats van te gaan zitten, bleef ze voor de dichte glazen deur staan. Ongeduldig keek ze op haar horloge en zuchtte.

Was die vrouw soms een toerist, vroeg Holly zich af. Daar leek ze eigenlijk niet op, maar ze leek ook geen bewoner van een

eiland. Holly stelde zich de eilandbewoners anders voor, niet zo chic en modern gekleed naar de laatste mode. Bijna jaloers keek ze naar de vrouw, die een overweldigend zelfvertrouwen uitstraalde.

Plotseling keerde de vrouw zich weer naar haar toe. 'Zit u hier wel goed?' Vragend keek ze Holly aan.

'Sorry?' vroeg Holly.

'Ik vroeg of u wel op de juiste plek zit. De veerboot naar Schiermonnikoog vertrekt van de pier verderop.' Ze maakte een wijzend gebaar met haar hand.

'O, bedoelt u dat. Ik ga niet naar Schiermonnikoog.'

'Niet?'

'Nee,' antwoordde Holly even kort.

Nu nam de vrouw haar aandachtiger op. 'Je gaat op vakantie naar Trellingerland?'

Holly schudde haar hoofd.

'Wat ga je dan in hemelsnaam doen op het eiland?' vroeg de vrouw niet-begrijpend.

Holly aarzelde. Dat mens wilde wel erg veel weten. Het ging haar toch helemaal niets aan?

De vrouw bleef haar echter doordringend aankijken en haalde toen vragend haar wenkbrauwen op.

Holly voelde zich vreselijk ongemakkelijk worden onder haar starende blik. Ten slotte kon ze de druk niet langer weerstaan. 'Ik heb gesolliciteerd... op een baan als lerares,' antwoordde ze afgemeten.

'Lerares, hoezo? Alle functies op de basisscholen zijn bezet. Voor zover ik weet is er geen baan vacant.'

'Ik heb niet bij een school gesolliciteerd. Ik... eh... Ik heb op een advertentie gereageerd van de familie Van Trellingen Österhagen voor privéonderwijs.'

Even fronste de vrouw haar wenkbrauwen. Toen begon ze zacht te lachen, schudde haar hoofd, maar ze zei niets.

Een gevoel van onzekerheid overviel Holly. Waarom lachte die vrouw zo... zo spottend?

O, ze begreep het al. Ze maakte natuurlijk geen kans omdat ze er zo raar uitzag met haar dikke lijf en haar hobbezakkerige kleren. Holly stond op. Ze pakte haar tas van de bank, knikte even en wilde toen de wachtruimte verlaten.

‘Waar ga je naartoe? Hier komt de veerboot van Trellingeland aan, hoor,’ zei de vrouw verbaasd. ‘Hij is wat verlaat, maar hij kan nu toch elk moment binnenvaren.’

‘Wat heeft het voor zin als ik met die boot meega en ik die baan toch niet krijg?’ vroeg Holly.

‘Wie zegt dat?’

‘U.’

‘Pardon?’

‘Zoals u lachte... leek het net of u me duidelijk wilde maken dat ik waarschijnlijk geen kans zou maken bij die familie. Toch?’ Onzeker keek Holly de vrouw aan.

‘Waarom zou jij geen kans maken?’

Holly schokschouderde. ‘Ik zie er niet zo... zo goed uit. Dat kan iedereen zien.’

De vrouw liep op Holly af en trok haar bij de arm terug. ‘Daar lachte ik helemaal niet om. Je moet zeker gaan, want ik weet bijna zeker dat jij die baan krijgt.’

‘Hè?’ Holly keek haar verbaasd aan.

‘Jazeker, jij krijgt die baan. Maak je maar niet druk.’ Weer lachte de vrouw, maar niet meer zo spottend.

‘Ah, daar komt de boot. Ik hoor hem. Eindelijk,’ verzuchtte de vrouw.

Even later doemde de ferry op uit de mist. Het was een kleine, geel geschilderde veerpont met blauwe randen. Er was plaats voor ongeveer tien auto’s op het autodek. Een trap leidde vanaf het dek naar een hoge opbouw met een stuurhut. De veerpont draaide haaks op de pier. Langzaam daalde de klep. Twee auto’s reden de wal op. De bestuurders zwaaiden naar de vrouw. Waarschijnlijk kende iedereen elkaar op het eiland, vermoedde Holly.

‘Daar moet je betalen,’ wees de vrouw op een kleine kajuit aan de rechterkant van de pont. Holly liep achter haar aan naar de

hut waar een dekknecht zat met een pinautomaat.

‘Wat zal het zijn, mevrouw?’ vroeg de man.

Holly haalde de pinpas uit haar jaszak. ‘Die kreeg ik toegestuurd. Ze zeiden dat ik hiermee de overtocht kon betalen. Ik bedoel...’

‘O mevrouw, geef maar hier.’ De man pakte de pas uit haar handen en stopte die in de pinautomaat. Hij tikte iets in en gaf de pas weer terug.

‘Prettige overtocht,’ wenste hij haar vriendelijk toe. ‘Ik hoop dat u geen last van zeeziekte hebt. Hier zijn twee zakken.’ Hij opende een kastje en haalde er twee dubbelwandige, papieren zakken uit. ‘Waarschijnlijk heeft u ze niet nodig, want het zal een kalme overtocht worden. Er staat bijna geen wind. Maar voor de zekerheid. Boven kunt u gratis koffie, thee en broodjes krijgen. U hoeft alleen maar uw pas te laten zien.’

Holly liep naar boven naar de grote kajuit. Het bleek toch nog een vrij grote restauratie te zijn met zo’n tien rechthoekige, glanzend gelakte, houten tafels die met metalen bouten vastgeklonken zaten aan de vloer. Om elke tafel stonden zes stoelen. Een lange wand was voorzien van brede banken.

De vrouw uit de wachtruimte zat al aan een tafel en had een tijdschrift tevoorschijn gehaald waarin ze wat bladerde. In Holly’s ogen betekende dat: niet storen. Daarom nam ze plaats aan een andere tafel.

Het was behaaglijk warm in het restaurant en het rook er heerlijk naar koffie.

Ze liep naar de bar en bestelde koffie en twee broodjes. ‘Beneden zei iemand dat ik alleen maar deze pinpas hoefde te laten zien,’ zei ze verlegen.

‘Helemaal goed,’ knikte de barvrouw. ‘Ga maar zitten, ik breng je de koffie en de broodjes wel.’

Deze mensen waren in elk geval aardig, vond Holly.

Er kwamen nog zes passagiers binnen. Na een kwartier werd de klep met ratelend lawaai opgehaald en voer de veerpont richting de Waddenzee.

Holly keek naar buiten. Ze at een broodje met ham en salade, maar hoewel het heerlijk was klaargemaakt, begon ze niet aan het tweede. Vervelend, wat stampte dat schip. Ze werd er duizelig van en ook haar maag begon op te spelen. Wankelend liep ze naar de toiletruimte, waar ze in de spiegel keek. Bah, wat zag ze wit. En dat zij waarschijnlijk de enige was die last had van zeeziekte, want niemand anders vertoonde de kenmerken van misselijkheid. Stom, waarom had ze geen pilletje ingenomen? Plotseeling voelde ze hoe haar maag samenknep. Razendsnel liep ze naar een wc. Ze gaf over tot haar maag pijn deed van de krampachtige bewegingen. Toen er niets meer was om over te geven, verliet ze de wc en leunde doodmoe even tegen de rand van een wasbak. Daarna gooide ze met beide handen koud water over haar gezicht en haalde diep adem. Waar was ze aan begonnen? Ze voelde zich doodellendig.

De deur achter haar ging open en de vrouw met de camelkleurige jas stapte de ruimte binnen.

Jakkes, dacht Holly. Dat kon ze er nou niet bij hebben.

‘Je moet naar buiten gaan,’ raadde de vrouw haar aan. Het klonk een beetje geërgerd, alsof ze het Holly kwalijk nam dat ze misselijk was. ‘Achter het restaurant ligt het passagiersdek. De buitenlucht zal je goeddoen. Gelukkig varen we straks de Noordzee op. Daar is de golfslag veel langer en heb je vast geen last meer van misselijkheid.’

Holly knikte en volgde de raad van de vrouw op. Inderdaad, de misselijkheid nam langzaam af en het gestamp van de boot werd minder. Ze keek naar links. Heel in de verte moest Schiermonnikoog liggen, maar door de mist was het eiland niet te zien. Nu ging de Waddenzee over in de Noordzee, wat duidelijk te merken was aan de golfslag. De ergste narigheid was gelukkig over. Ze was nog wel misselijk, maar dat was misschien nog ergens goed voor. Dan verlangde ze tenminste niet naar de Mars in haar zak. Ze bleef nog even zitten en ging toen weer het restaurant in.

Hoelang ze hadden gevaren, was haar ontgaan. De misselijkheid was in hoofdpijn overgegaan en doezelig had ze de tijd doorgebracht op een bankje. Jammer dat ze vergeten was haar horloge om te doen.

Holly merkte dat iedereen opeens zijn tas inpakte en zijn jas aantrok. Ze stond op en keek door een raam naar buiten. Gelukkig trok de mist op. Langzaam werden de contouren zichtbaar van het eiland. Hoge, witgrijze kliffen doken uit het grijze water op. Dus dit was het geheimzinnige eiland Trellingerland, dacht Holly. En dat moest Arhoes zijn, waar de veerpont zou aanmeren. Langzaam voer de pont een ronde baai in. Kleurige vissersboten lagen langzaam deinend vastgemeerd aan de kade. Holly trok haar jas aan en keek naar de hoge kliffen die zich aftekenden tegen de avondlucht. Als ze aangenomen werd voor de baan, zou dit eiland haar thuis worden. Ze liep achter de mensen aan de aanlegsteiger op. Een stenen trap liep vanaf de steiger naar een soort boulevard met hoge, ouderwetse huizen die meer op villa's leken. Alle huizen waren verschillend, wat de aanblik erg aantrekkelijk maakte.

Ze zag hoe de vrouw met de camelkleurige jas in een auto stapte. Ook de andere passagiers verdwenen in ijtempo.

Terwijl de auto's via een dijkoprit naar de weg reden, liep Holly de trap op en stak de boulevard over naar de enige weg die erop uitkwam. Aan de ene kant van de geasfalteerde straat stonden voornamelijk witgrijze vakwerkhuisen met bemoste, leien daken en halfronde erkers met ramen in roedeverdeling. De muren waren begroeid met allerlei klimplanten die in de zomer voor een uitbarsting van kleuren zouden zorgen. Voor de gevels lagen mini-tuintjes met dieproze azalea's, witte gebroken hartjes, en paarsblauwe en lila aubrieta's. Boven elke voordeur hing een ouderwetse lantaarn. Aan de andere kant van de weg lag een veld, omringd door struikgewas. Zeker een speelveldje voor kinderen, dacht Holly. Nu moest ze eerst maar eens op zoek gaan naar die herberg. Ze bleef staan en haalde de brief uit haar tas waarin de naam en het adres van de herberg stond. Herberg *De Drie Jutters*

moest zich in de Rozemarijnsteeg bevinden, maar waar was die steeg? Nog steeds een beetje uit balans door de zeeziekte van de afgelopen uren keek ze wat verdwaald om zich heen. Geen mens te bekennen aan wie ze kon vragen waar de Rozemarijnsteeg lag. Mismoedig liep ze over de bochtige weg de heuvel op. Hier stonden geen huizen meer, maar grote bomen, die met hun uitwaaiende takken een schemerachtige bostunnel vormden. Een beetje griezelig vond ze het wel. Toen ze boven op de heuvel kwam, bleef ze verrast staan. Een schilderachtig dorp van middeleeuwse huizen lag in een soort vallei tussen lage heuvels. In het centrum bevond zich een muziekkoepeel. Een beek stroomde vanuit de heuvel waarop ze zich bevond en slingerde zich achter de tuinen en langs de wegen. Honderd meter verderop lag een grijze, verweerde stenen brug over het water en iets buiten het dorp aan de rechterkant lag een kerk met een vierkante, stompe toren. Holly kon nog net een deel van het kleine kerkhof achter de kerk zien.

Wat een verschil met haar eigen woonplaats: lange rijen saai eengezinswoningen met ertussen grasveldjes die meestal gebruikt werden als uitlaatplaats voor honden, en hoge flatgebouwen ontworpen door rigide stadsarchitecten met maar één doel: waar kunnen we al die mensen zo economisch mogelijk bij elkaar een plek geven. Als zij hier toch eens mocht blijven. Langzaam liep Holly over de weg naar beneden het dorp in. Hier liepen gelukkig een paar mensen op straat aan wie ze de weg kon vragen. Een vriendelijke vrouw wees hoe ze naar de Rozemarijnsteeg moest lopen. Plotseling gingen de straatlantaarns aan, waardoor de middeleeuwse sfeer nog meer versterkt werd.

De steeg bleek een gewone, niet al te brede straat te zijn, met smalle keitjesstoepen en in het midden een strook asfalt. De woonhuizen werden hier en daar afgewisseld met winkels. Op de stoepen stonden potten met vaste planten en lage struiken.

Het viel Holly op dat alle huizen en winkels er zo goed onderhouden en verzorgd uitzagen. Ook op de straten waren geen propfen papier, stukken platgelopen kauwgum, plastic flesjes of lege bierblikjes te zien.

Plotseling zag ze een uithangbord dat zacht knerpend heen en weer zwaaide in de aantrekkende wind. *De Drie Jutters* stond er in sierlijke letters op geschreven. Ze was er.

De Drie Jutters was een laag, breed gebouw dat uit twee verdiepingen bestond. In het overhangende, rietgedekte dak waren dakkapellen aangebracht. Aan beide kanten van de brede voordeur zaten vier lage, brede ramen ook weer in roedeverdeling zoals de meeste huizen in de straat. De lantaarn boven de deur brandde al. Aarzelend deed Holly de deur open en stapte een hal binnen. Links lag een soort gelagkamer met zware, donkere balken tegen een gelig plafond dat vroeger waarschijnlijk wit was geweest, maar door de grote hoeveelheid sigaren- en sigarettenrook veranderd was in een vuilgele kleur. Wandschemerlampen verspreidden een sfeervol licht. Het was er druk. Er zaten vooral veel mannen om de ronde tafels. Aan de andere kant van de hal zag ze door een glazen deur een grote, volkomen lege restaurantruimte met witgedekte tafeltjes.

Bah, bah, bah, nu moest ze die gelagkamer in met al die mannen. Ze was zich opeens heel sterk bewust van haar onaantrekkelijke en slobberige uiterlijk.

Toen ze het grote vertrek binnenstapte, viel er een korte stilte. Mannen keken haar even aan, maar vervolgden ogenblikkelijk weer hun gesprek of bemoeiden zich weer met hun kaartspel. De vrouw die binnenstapte was kennelijk niet interessant voor ze.

Holly liep naar het buffet met een hoge tapkast waarachter een vrouw stond. Ze was beslist niet knap, maar had toch een heel aantrekkelijk gezicht. Misschien kwam dat door haar vriendelijke uitstraling. Met haar diepblauwe ogen keek ze Holly nieuwsgierig aan en ze zag een lief gezicht met een gave huid en prachtige, grijsgroene ogen. Het dikke, donkere, iets krullende haar had een scheiding in het midden.

‘Wat kan ik voor u doen?’ vroeg ze behulpzaam.

‘Ik... Er is hier een kamer voor me besteld,’ antwoordde Holly.

Er gleed een verbaasde trek over het gezicht van de vrouw. ‘O, u bent ook een sollicitante voor de baan op het kasteel?’

Holly knikte. ‘Ik moet morgen bij de familie Van Trellingen Österhagen zijn. Ik...eh...’

‘Ik weet het al. U wilt de nieuwe nanny voor die kindjes worden.’

‘Nee, geen nanny, gewoon onderwijzeres,’ merkte Holly haastig op.

‘O, nou ja, onderwijzeres dan. Ik zal de sleutel van uw kamer even pakken. Dus morgen op sollicitatiebezoek.’

Holly knikte. ‘Ik hoop dat ze me willen hebben.’

‘Je maakt een heel grote kans,’ verzekerde de vrouw haar op familiäre toon. ‘Er zijn nog een paar sollicitanten hier geweest, maar ik weet zeker dat die het niet worden.’

Waarom wisten deze vrouw en de vrouw op de veerpont dat allebei zo zeker, vroeg Holly zich verbaasd af. Ze begreep er niets van.

‘Kom, dan breng ik je eerst naar je kamer, waar je je even kunt opknappen,’ onderbrak de vrouw haar gedachten. ‘Daarna kun je iets eten. Ik heb vandaag een hartige taart gemaakt die ik straks in de oven zet. Je houdt toch wel van hartige taarten?’

Holly knikte. Zag ze er zo jong uit dat die vrouw haar met ‘je’ aansprak, vroeg ze zich af. Nou ja, ze moest niet zo kritisch zijn. Het klonk natuurlijk wel heel gemoedelijk.

‘Voordat ik je naar je kamer breng, wil ik wel even weten hoe je heet,’ merkte de vrouw. ‘Ik ben Hetty Vermeulen.’

‘Mijn naam is Holly, Holly Sevenstern.’

‘Grappige naam. Is Holly jouw echte naam, ik bedoel waarmee je in je paspoort staat?’

‘Nee, officieel heet ik Johanna Elizabeth Sevenstern. Mijn broertje noemde me vroeger Holly omdat ik altijd zo hard holde.’ Holly glimlachte vluchtig waardoor er twee kuiltjes in haar wangen ontstonden.

‘Heb je nog meer broers en zusters of is er alleen maar die ene broer?’

Holly schudde haar hoofd. ‘Mijn enige broer is overleden toen hij zes was.’

‘Och kind, wat erg. Maar ook vreselijk voor je ouders.’ De vrouw zweeg en keek Holly medelijdend aan, maar ze ging niet verder, want het gezicht tegenover haar vertoonde opeens een afstandelijke trek. ‘Kom,’ zei ze toen maar vlug en ging Holly voor naar de eerste verdieping.

De kamer lag aan de achterkant van de herberg, want Holly vond de naam hotel-restaurant totaal niet passen bij het ouderwetse gebouw.

Het vierkante slaapvertrek had inderdaad een koperen ledikant met een gebloemde dekbedovertrek en antieke, mahoniehouten meubels, maar tot haar grote opluchting was de aangrenzende witte en zeegroene badkamer naar de huidige normen aangepast.

Hetty ging weg en Holly nam een warm bad. Na afloop voelde ze zich als herboren. Ze trok een donkerrode jeans aan en een zwarte trui. Ze liep naar de dakkapel en keek naar beneden. In het licht van een lantaarn zag ze een moestuin. Hoge bonenstokken stonden in keurige rijen opgesteld in de omgewerkte tuin. Buxushaagjes stonden om perkjes, waarschijnlijk van kruiden, vermoedde Holly. Groenten uit eigen tuin, dat leek haar altijd zo geweldig. Kom, ze moest naar beneden.

Hetty had een tafel gedekt in de restauratiezaal.

‘Ik dacht, ik laat je maar hier eten. Op dit moment zit je niet bepaald te wachten op dat geklep en geschreeuw van die mannen,’ zei ze tegen Holly. ‘Heb je trek in een glas wijn? Daar kikkert een mens zo heerlijk van op.’

Even later zat Holly aan de groentesoep en de hartige taart, terwijl Hetty een glas wijn voor haar en zichzelf had ingeschonken. Ze nam een stoel en ging tegenover Holly zitten.

‘Anders zit je zo alleen,’ legde ze uit. ‘Wat is er eigenlijk met je kaak gebeurd?’ vroeg ze opeens.

‘Hoezo?’ wilde Holly een beetje verschrikt weten. ‘Zie je dan iets?’

‘Nee, maar ik zie het aan jouw manier van eten. Heb je je kaak soms gebroken?’

Holly knikte en slikte even. ‘Iemand, een man, gaf mij zo’n harde klap dat hij brak.’

‘Zomaar op straat?’

‘Nee, een vader op school.’

‘Het moet niet gekker worden. Die ouders van tegenwoordig denken werkelijk dat ze zich van alles kunnen veroorloven: grote monden, leraren onder druk zetten. Nou, dat hoeven ze hier niet te proberen. Als je je zo gedraagt tegenover de leerkrachten, heb je een heel groot probleem. Kind, dan is het goed dat je hier komt. Wij kennen zulke toestanden niet.’

‘Maar ik heb die baan nog niet.’

‘Die krijg je. Welk jong persoon gaat zich nou vrijwillig verstoppen op een eiland? Dat zijn er maar weinig. Ze mogen blij zijn als je de baan aanneemt.’

O, dat was dus de reden, dacht Holly enigszins opgelucht. Die vrouw op de boot en Hetty vonden het natuurlijk vreemd dat een jong iemand zich op een eiland ging begraven. Maar helemaal overtuigd was ze niet. Waren alle andere mensen die gesolliciteerd hadden dan ouder geweest dan zij?

‘Wat ik niet zo goed begrijp: waarom gaan die kinderen niet naar een gewone basisschool?’ vroeg ze aarzelend.

‘Ronya heeft een paar jaar op de basisschool gezeten, maar zeker weten dat Her Ladyship dat niet goed genoeg vond. Madam heeft het nogal hoog in de bol. Die arme stakkertjes moeten zeker nu al opgeleid worden voor later, voor een hoge, belangrijke functie, anders weet ik het ook niet,’ antwoordde Hetty.

‘En die vader dan?’

‘De Trellingers hebben allemaal privéles gehad of hun jeugd doorgebracht op kostscholen, dus hij zal niet geprotesteerd hebben. Een raadselachtige man. Hij komt zo meegaand en vriendelijk over, maar als het moet, kan hij zeer goed van zich af praten. Berg je dan maar. Zelfs zijn vrouw heeft dan helemaal niets in te brengen en dat mens is af en toe een grote feeks. Als die het op haar heupen krijgt... Je hoeft je geen zorgen te maken, hoor.’

voegde ze er snel aan toe toen ze Holly's bedenkelijke gezicht zag. 'Je hebt vast niets met haar te maken, want de meeste tijd verblijft zij in het buitenland. Laat je eten niet koud worden,' veranderde ze snel van onderwerp.

Het bleef stil, terwijl Holly begon te eten. Omdat ze toch wel wat meer wilde weten over haar toekomstige werkgeefster, zei ze even later: 'Je mag haar vast niet.'

'Wie, Her Ladyship?'

Holly knikte.

'Nee. Ze is niet van hier, ze komt uit Engeland. Erg veel kouwe kak en dat zijn wij hier niet gewend. Toen zij hier kwam moesten we haar en haar man voortaan aanspreken met Her Ladyship en His Lordship. Aanstellerig gedoe. Die vrouw heeft geen rust in haar kont. Dat vliegt maar als een postduif heen en weer. Als het niet Kopenhagen is, dan vliegt ze wel naar Londen en vervolgens weer hup, naar Amsterdam of naar Parijs.'

'Vliegen?'

'Ja, met een privévliegtuig. Vlak bij het strand ligt een landingsbaan. De familie reist nooit per boot, alleen maar per vliegtuig.' Er klonk duidelijk minachting door in Hetty's stem.

Dat kon nog wat worden, dacht Holly.

'Wat trek je morgen aan?' vroeg Hetty plotseling.

'Ik dacht dit.' Holly wees op haar outfit.

'O... nou ja... eh...'

'Is dat niet goed?'

'Heb je nog andere kleren bij je?'

Holly schudde haar hoofd.

'Ik denk dat als je de baan krijgt, je toch wat andere kleding zult moeten kopen. Mevrouw is nogal op kleren.'

Er viel een stilte.

'Ik vind het zo vreselijk moeilijk om kleren te kopen. Ik kom altijd met het verkeerde thuis,' bekende Holly. Als ze alleen al dacht aan die verschrikkelijke, benauwde paskamers met dat koude licht in die vreselijke spiegels, waardoor ze er nog beroerder uitzag... Ze rilde even.

‘Zullen we iets afspreken? Als jij de baan krijgt, gaan we een keer naar Upslar of naar het vasteland, Kopenhagen of Groningen, je zegt het maar, en dan help ik je wel bij het kopen van kleren. Ook al ben je een beetje stevig, er zijn genoeg winkels die gespecialiseerd zijn in kleding voor mensen met een maatje meer,’ merkte Hetty bemoedigend op.

‘Dat zou geweldig zijn,’ zei Holly dankbaar. ‘Nu hoop ik maar dat de baan niet aan mijn neus voorbij gaat vanwege mijn kleren.’

‘O nee, die baan heb je *in the pocket*,’ zei Hetty. ‘Let op mijn woorden.’

Na de maaltijd vertrok Holly naar haar kamer. Wat was ze verschrikkelijk moe. Ze voelde hoe haar oogleden zwaar werden. Nadat ze haar nachthemd aangetrokken had, stapte ze in bed en trok het donzen dekbed over zich heen. Wat had ze hiernaar verlangd. Aardige vrouw... die Hetty... morgen.... ja, morgen... ze zou wel zien...

Leerkracht Holly Sevenstern kan niet echt haar draai vinden in het onderwijs. Als ze dan ook nog in het ziekenhuis belandt als gevolg van een aanvaring met de vader van een leerling, is voor haar de maat vol. Ze neemt ontslag en solliciteert naar een baan als privé-onderwijzeres bij twee kinderen op het eiland Trellingerland. Het lijkt een gedroomd paradijs, maar natuurlijk is ook hier het leven niet perfect. Ze zal er echter toch wat van moeten maken, want je kunt niet blijven vluchten voor je problemen. Al was het maar omdat je een groot deel daarvan gewoon met je meeneemt waar je ook gaat.

Reina Crispijn is een succesvol auteur van feelgoodromans, zoals *Zo puur als chocola* en *Waar ben je?* Ze won in 2016 de Valentijnprijs voor haar roman *Dochter van de sterren*.

‘Crispijn weet de emoties en twijfels van de hoofdpersoon oprecht en warm weer te geven.’ – Hebban.nl over *Waar ben je?*

NUR 340
ISBN 978-9401910248

9 789401 910248

Z&K

www.zomerenkeuning.nl